

ΦΥΓΗ

γιατί ό,τι αγαπώ
δεν πρέπει να πονά

ΤΖΕΝΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: Φυγή, γιατί ό,τι αγαπώ δεν πρέπει να πονά
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τζένη Πετροπούλου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Τζένη Πετροπούλου
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-87-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Τζένη Πετροπούλου

ΦΥΓΗ
ΓΙΑΤΙ Ο,ΤΙ ΑΓΑΠΩ
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΝΑ

Εκδόσεις Έξη

*Κανένα τίμημα δεν είναι αρκετά υψηλό
για να αποκτήσεις το προνόμιο
να γίνεις κύριος του εαυτού σου.
Φρίντιχ Νίτσε*

Ο ταξιτζής έχει τέρμα τη μουσική, λαϊκά. Δεν την πειράζει. Αυτό που θέλει είναι να ρουφήξει τις εικόνες που εναλλάσσονται μπροστά της από την αγαπημένη της πόλη, την πόλη που γεννήθηκε, πήγε σχολείο και έζησε όλα τα ευτυχισμένα παιδικά της χρόνια. Θα κρατήσει μόνο τις ωραίες αναμνήσεις, αυτές που τη στήριζαν στα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν. Θέλει μόνο να θυμάται την εποχή της αθωότητας, τότε που η αγάπη επικρατούσε στο σπίτι της, με τους γονείς και τους παππούδες της, οι οποίοι της χάρισαν απλόχερα όσα είχε ανάγκη η ψυχή της για να γεμίσει ζεστασιά. Οι δεξαμενές της καρδιάς της ήταν γεμάτες από τρυφερές αναμνήσεις και από αυτές αντλούσε δύναμη και δημιουργούσε αντίβαρο στα όσα άσχημα της έφερε η ζωή. Όταν όμως τελείωσαν τα αποθέματα, πήρε τη μεγάλη απόφαση.

Οργανωτική από πάντα, τσέκαρε στο μυαλό της

όλες τις λεπτομέρειες. Διαβατήριο, χρήματα, συσκευή τηλεφώνου, αποθηκευμένοι σε ένα USB όλοι οι αριθμοί τηλεφώνων που θα χρειαζόταν, τα κοσμήματά της (για τις δύσκολες ώρες που πιθανόν θα χρειαζόταν χρήματα) και το πιο βασικό, τα στοιχεία του σπιτιού που είχε μισθώσει και έμεναν τα παιδιά της με την κοπέλα που της στάθηκε σαν αδερφή.

Δεν κατάλαβε για πότε έφτασε στο αεροδρόμιο, γιατί το μυαλό της ήταν απασχολημένο με τα διαδικαστικά και την πορεία του σχεδίου που έπρεπε να πετύχει. Έπρεπε. Ευτυχώς, τα μεγάλα γυαλιά ηλίου έκρυβαν τα βουρκωμένα μάτια της. Πλήρωσε τον ταξιτζή και με τη βαλίτσα στο χέρι, που έτρεμε, μπήκε στην αίθουσα αναχωρήσεων.

Αισθανόταν ότι δεκάδες μάτια την παρατηρούσαν, ότι από λεπτό σε λεπτό θα αποκαλυπτόταν ο λόγος του ταξιδιού της. Έτρεμε, μέχρι και τη στιγμή που έφτασε στον γκισέ για τον έλεγχο. Μάλωσε τον εαυτό της και προσπάθησε να ανακτήσει την ψυχραιμία της, γιατί ακόμη δεν είχε ξεκινήσει τίποτε. Έπρεπε να διατηρήσει τον αυτοέλεγχό της στις επόμενες κρίσιμες στιγμές και να φερθεί με γνώμονα τη λογική, χωρίς ακραίες συναισθηματικές εξάρσεις και πανικό. Για τον θυμό είχε χρόνο αργότερα. Τώρα χρειαζόταν να είναι συγκεντρωμένη.

«Ταυτότητα παρακαλώ». Η ευγενική φωνή της κοπέλας στον γκισέ της αεροπορικής εταιρίας την επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Θα ήθελα παράθυρο», ψιθύρισε. Ήθελε να βλέπει την πόλη της από ψηλά.

«Ναι φυσικά, υπάρχει θέση σε παράθυρο. Καλώς ταξίδι», της ευχήθηκε χαμογελαστή η υπάλληλος και της έδωσε την ταυτότητά της και το χαρτί με τα στοιχεία της θέσης και το νούμερο της αποσκευής της.

Για λόγους ασφαλείας δεν είχε μαζί της πολλές αποσκευές, για να μην προκαλέσει. Υποτίθεται ότι πήγαινε ένα σύντομο ταξίδι αναψυχής. Θα πετούσε για Ρώμη και μετά με αυτοκίνητο, τρένο και μάλλον σκάφος -δεν ήξερε ακόμη- θα συνέχιζε το ταξίδι για να χαθούν τα ίχνη της.

Πριν επιβιβαστεί, έκανε δύο τηλεφωνήματα από τον τηλεφωνικό θάλαμο του αεροδρομίου, ένα στους γονείς της και ένα στη φίλη της, για να βεβαιωθεί ότι τα παιδιά ήταν καλά, χαρούμενα και ασφαλή. Υπενθύμισε για τελευταία φορά σε όλους ότι θα περίμεναν τηλεφωνήμά της, όταν θα μπορούσε να τους καλέσει. Θα έβρισκε τρόπο. Ήξερε πως θα το κατάφερνε αυτό, αλλά δεν ήταν η ώρα να τους το πει, γιατί δεν ήθελε να τους θέσει σε κίνδυνο...

Το πρωί, πριν φύγει, έστειλε στη φίλη της δύο πακέτα που περιείχαν τηλέφωνα παλιάς τεχνολογίας -μη ανιχνεύσιμα- και κάρτες SIM, μαζί με ένα σημείωμα που της εξηγούσε ότι τις οδηγίες για το πότε και πού θα της τα έστελνε, θα της τις έλεγε αργότερα, όταν θα μπορούσε. Στο τέλος του σημειώματος

της ζητούσε να το σκίσει και να το πετάξει. Έπρεπε να είναι πολύ προσεκτική...

Από τα μεγάφωνα ακούστηκε η ανακοίνωση της πτήσης της. Έσπρωξε όλα όσα τη βασάνιζαν στο βάθος του μυαλού της, για να παραμείνει συγκεντρωμένη στο σχέδιο που έπρεπε με κάθε θυσία να πετύχει. Οι σκέψεις πολλές. Ένας ακήρυχτος πόλεμος στο μυαλό της. Τα πρέπει, τα θέλω, ο φόβος... όλα μαζί. Ποιος θα είναι ο νικητής, ποιος θα επικρατήσει; Με ποιον σύμμαχο θα συνεχίσει;

Ας αρχίσω με τα υπέρ και τα κατά, προσπάθησε να βάλει σε μια σειρά αυτά που είχε στο μυαλό της. *Είναι μία αρχή και αυτή*, την επιβράβευσε η φωνή μέσα της. *Θα νικήσω εγώ. Θα τα καταφέρω.* Έτσι έγινε η αρχή, έτσι ξεκίνησε η «αποστολή», όπως της άρεσε να την αποκαλεί, κάτι σαν αποστολή σωτηρίας...

«Βίκυ, έχουμε μια αποστολή και πρέπει να πετύχει. Θυμήσου: διάθεση, πρόθεση, ικανότητα, υποχρέωση». Τα λόγια του Μάνου ήρθαν στο μυαλό της. Να είναι καλά. Διακινδύνευε πολλά. Του χρωστούσε...

Δέκα χρόνια πριν...

Από το πρωί υπέφερε από δυνατό πονοκέφαλο, που σαν δυνάστης απαιτούσε την υποταγή της και δεν υποχωρούσε με κανένα παυσίπονο. Μετρούσε τα λεπτά που μεσολαβούσαν μέχρι να έρθει η ώρα που θα σχολούσε. Ήθελε να πάει σπίτι της, να ξαπλώσει στο σκοτεινό δωμάτιο και να προσπαθήσει να κοιμηθεί. Σκεφτόταν, μάλιστα, να ακυρώσει το βραδινό ραντεβού με την Όλια και μια φίλη της, που είχε γνωρίσει τελευταία, για ένα χαλαρό ποτάκι. Ήθελε να κεράσει για το πτυχίο που επιτέλους κατάφερε να πάρει. Για την ορκωμοσία θα έκαναν οι γονείς της ένα κάλεσμα σε στενούς φίλους και συγγενείς. «*Πανηγύρι θα γίνει*», της είχε πει ο πατέρας της χαρούμενος και συγκινημένος. Ωστόσο, δεν πρόλαβε να δουλέψει στο μυαλό της τον τρόπο που θα έλεγε ότι δεν θα ήθελε να βγει με αυτόν τον πονοκέφαλο, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο.

«Καλησπέρα, Βίκυ. Πήρα να σου πω ότι το ραντεβού μας άλλαξε για τις εννέα στον Τόττη, ξέρεις, στην πλατεία Αριστοτέλους», ακούστηκε χαρούμενη η φωνή της Όλιας.

«Όλια μου, τώρα σκεφτόμουν να σου τηλεφωνήσω για να το ακυρώσουμε», ξεκίνησε διστακτικά η Βίκυ.

«Αααα, δεν θέλω τέτοια! Θα έχουμε μεγάλη παρέα, κάλεσε πολλά άτομα η Καίτη», τη διέκοψε η φίλη της, γνωστή της τακτική για να μην αφήσει να ακουστούν οι όποιες αντιρρήσεις. «Τι έπαθες;» θυμήθηκε στο τέλος να τη ρωτήσει.

«Με ταλαιπωρεί ένας φρικτός πονοκέφαλος από το πρωί. Καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια να μείνω στο γραφείο, γιατί έχω πολλές εκκρεμότητες να διευθετήσω», προσπάθησε να περιγράψει την κατάστασή της.

«Να πάρεις ένα παυσίπονο, να ξαπλώσεις αφού φας κάτι ελαφρύ πρώτα, και θα γίνεις περδίκι». Λες και έδινε την πολυπόθητη θεραπεία, ολοκλήρωσε την πρότασή της θριαμβευτικά. Το έλυσε και αυτό. Τέλος.

Έξαλλη η Βίκυ ολοκλήρωσε τις εκκρεμότητές της και προσπάθησε μέχρι τις επτά το απόγευμα να ηρεμήσει για να καταφέρει να ετοιμαστεί. Στο μυαλό της είχε να πάει να τους βρει και να φύγει χωρίς πολλές εξηγήσεις γύρω στις δέκα. Όταν, όμως, κάνεις σχέδια, ο Θεός γελάει, έλεγε η γιαγιά Κατίνα.

Έφτασε στον Τόττη στις εννέα ακριβώς. Η φίλη της σήκωσε το χέρι της χαρούμενη για να τους δει πού κάθονται. Ήταν η Όλια, η Καίτη και δύο νεαροί που τους έβλεπε πρώτη φορά η Βίκυ.

«Να σου συστήσω τον αδερφό μου τον Φώτη», σύστησε με καμάρι η Καίτη τον έναν νεαρό.

«Κώστας, φίλος του Φώτη», μπήκε μπροστά ο δεύτερος άγνωστος και συστήθηκε και αυτός. Αργότερα, η Βίκυ θα πλήρωνε πολύ ακριβά κάθε φιλοφρόνηση που θα της έκανε...

«Θα σου παραγγείλω το ποτό που πίνω και εγώ, θα σου αρέσει», δήλωσε ο Φώτης με ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα, κάπως σκοτεινό.

«Χάρηκα πολύ, εγώ είμαι η Βίκυ. Ελπίζω να είναι ελαφρύ, γιατί έχω πάρει παυσίπονα», είπε ψιλομουτρωμένη, γιατί είχε αρχίσει να υποπτεύεται τον λόγο της συνάντησης και δεν της άρεσε αυτή η υποβόσκουσα πίεση...

Η ώρα πέρασε ευχάριστα. Όταν είδε το ρολόι της, ήταν περασμένες έντεκα. Αμέσως πετάχτηκε σαν ελατήριο λέγοντας ότι πρέπει να ξυπνήσει πολύ πρωί.

«Θα σε πάω εγώ στο σπίτι σου», δήλωσε ο Φώτης και όπως θα μάθαινε τα επόμενα χρόνια, δεν είχε συνηθίσει να δέχεται να του λένε όχι.

Όταν το ακριβό σπορ αμάξι έφτασε μπροστά στο σπίτι της, γύρισε και της είπε:

«Τι ώρα να περάσω να σε πάρω αύριο το βραδάκι

για να πάμε σε ένα πολύ ωραίο εστιατόριο και να γνωριστούμε καλύτερα;» Λες και είχαν συνεννοηθεί κάτι για τη συνέχεια.

«Δεν θυμάμαι να συμφώνησα για αύριο», της βγήκε ο ατίθασος εαυτός της.

«Θα συμφωνήσεις, όμως, τώρα», της είπε επιτακτικά και στο μέλλον η Βίκυ θα καταλάβαινε ότι δεν σήκωνε αντιρρήσεις σε ό,τι έλεγε.

Στα χρόνια που ακολούθησαν προσπάθησε να καταλάβει τον λόγο που δέχτηκε αυτή την πρόταση, τον λόγο που συνέχισε αυτή τη γνωριμία και τον λόγο που τον παντρεύτηκε ενάμιση χρόνο μετά, ενώ είχαν μεσολαβήσει τρεις προσπάθειες χωρισμού.

Έτσι, πέρασε ένας μήνας καθημερινών συναντήσεων, όταν της είπε ένα βράδυ:

«Αύριο είναι Παρασκευή. Ετοίμασε μια βαλίτσα με λίγα ρούχα και θα περάσω να σε πάρω από το γραφείο μόλις σχολάσεις. Κανόνισα να πάμε ένα διήμερο στη Σόφια». Η μέθοδος του αιφνιδιασμού ήταν η αγαπημένη του.

«Βρε Φώτη, έχω υποσχεθεί στους γονείς μου να πάμε για φαγητό, γιατί δεν βρισκόμαστε καθόλου», προσπάθησε η Βίκυ να το συζητήσουν.

Αμέσως τα μάτια του σκοτείνιασαν και σαν να άλλαξε το ύφος του... Αρκετό καιρό μετά θα μάθαινε ότι τους ανθρώπους μπορείς να τους κατανοήσεις από τις αλλαγές του βλέμματός τους, τι προθέσεις έχουν, τι σκέφτονται, αν λένε ψέματα. Όλοι μας

έχουμε ένα συγκεκριμένο ύφος, όταν υποκρινόμαστε, αρκεί ο άλλος να μας έχει μελετήσει. *«Ο καλύτερος τρόπος είναι να ζητήσεις μια πληροφορία που τη γνωρίζεις ήδη. Αν η απάντηση είναι η σωστή, κανένα πρόβλημα. Αν όμως είναι ψευδής, τότε κοίταξε με προσοχή όλο του το πρόσωπο, μάτια, χείλη, έκφραση. Αυτό είναι, έχεις αποθηκεύσει το ύφος του ψεύδους του»*, έλεγε ο κύριος Μωυσίδης, ο καθηγητής της στο μάθημα Επικοινωνίας και Τεχνικών Πωλήσεων που παρακολούθησε ύστερα από ενάμιση χρόνο, έγκυος στον μεγάλο της γιο. Το μεταπτυχιακό ήταν και η αφορμή για έναν ακόμη καυγά με τον Φώτη, εμπλουτισμένο με απειλές και εκφοβισμούς, το οποίο φυσικά αναγκάστηκε να εγκαταλείψει.

Τελικά πήγαν στη Σόφια και πέρασαν και πολύ όμορφα, με ελάχιστες εξαιρέσεις. Σε μία βόλτα στο κέντρο, συνάντησαν μία κυρία που πουλούσε λουλούδια, φρέζες συγκεκριμένα, που ήταν τα αγαπημένα της. Τα είχε σε ένα καλάθι.

«Τι όμορφα που είναι, μοσχομυρίζουν. Θα πάρω και εγώ ένα παρόμοιο καλάθι να το έχω στο σπίτι μου και να βάζω λουλούδια», είπε η Βίκυ.

«Αν σου αρέσουν, να πάρουμε», ήρθε κοφτή η απάντησή του.

«Θα πάρω, θα πάρω κάποια στιγμή από ένα μαγαζί που ξέρω στη Θεσσαλονίκη».

«Είπα θα πάρουμε. Όλο θα πάρεις, θα κάνεις, θα σκεφτείς». Σήκωσε λίγο τους τόνους ο Φώτης.

«Γιατί, πού είναι το κακό; Δεν καταλαβαίνω». Είχε το θάρρος ακόμη να εκφράζεται ελεύθερα.

«Το κακό είναι ότι δεν συνειδητοποιείς ότι είμαστε ζευγάρι και τα ζευγάρια τα κάνουν όλα μαζί. Δεν σου το έμαθαν αυτό οι γονείς σου, ή επειδή είσαι μοναχοπαίδι, σου έκαναν όλα τα χατίρια;» Κάτι στο ύφος, στον τόνο, στις λέξεις του δεν της άρεσε, αλλά αποφάσισε να μη δώσει συνέχεια. Μετά συστήθηκε με τον φόβο και κατάλαβε ότι όλες τις φορές που ανέβαλε τις συζητήσεις και τις αντιδράσεις της, ήταν εξαιτίας του.

Να περάσουν οι δύο αυτές μέρες και μετά θα κάνω μια συζήτηση μαζί του, σκέφτηκε.

«Φώτη, να καθίσουμε για έναν καφέ εδώ;» του πρότεινε διστακτικά και του έδειξε ένα πολύ συμπαθητικό μαγαζάκι.

«Κάθισε εσύ και έρχομαι».

«Πού πηγαίνεις;»

«Κάπου», της απάντησε κοφτά για να σταματήσει εκεί η κουβέντα.

Αμέσως μαύρες σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό της. *Με παράτησε και έφυγε, θα με αφήσει να περιμένω ώρες για να με τιμωρήσει.* Αυτό που ένιωθε ήταν απόγνωση σε πρωταρχικό στάδιο, αλλά τότε δεν μπορούσε να το καταλάβει.

Τελικά, ο Φώτης επέστρεψε γελώντας και κρατώντας στο χέρι του το καλάθι με όλα τα λουλούδια.

«Τι έκανες, βρε τρελοκομείο;» χάρηκε η έρμη.

«Σου το πήρα, γιατί σου άρεσε, μωρό μου».

«Σε ευχαριστώ πολύ-πολύ!» Είχε το ταλέντο να την καλοπιάνει, και με διάφορα δώρα και κινήσεις εντυπωσιασμού να γυρίζει το κλίμα υπέρ του. Να ανακατεύει την τράπουλα.

Λίγους μήνες μετά, διαπίστωσε ότι ήταν έγκυος. Πανικοβλήθηκε, τρόμαξε, αγχώθηκε. Η σχέση δεν ήταν ιδανική. Υπήρχαν στοιχεία στον χαρακτήρα του Φώτη που την τρόμαζαν. Αυτό το ύφος το σκοτεινό, οι δουλειές στο εξωτερικό, για τις οποίες δεν της έλεγε σχεδόν τίποτε. Οι νυχτερινές εξοδοί με δήθεν συνεργάτες που δεν τους γνώρισε ποτέ.

Τι θα κάνω; αναρωτήθηκε, αλλά αποφάσισε να μην του πει τίποτε ακόμη.

Το ίδιο βράδυ πήγαν σε ένα πιάνο μπαρ στη Σοφούλη, με τη Λένα και τον Χρήστο, τους φίλους και κουμπάρους τους. Ενώ η βραδιά κυλούσε όμορφα με γέλια και κουβέντες, ήρθε ένας τραγουδιστής δίπλα στο πιάνο και ξεκίνησε να λέει την επιτυχία της εποχής: *«Μα το σημάδι στον λαιμό μου απ' τα φιλιά σου...»* Δυστυχώς, όταν το ερμήνευε με πάθος, το βλέμμα του έπεσε πάνω της, γιατί και εκείνη τραγουδούσε. Ξαφνικά, ένιωσε τον Φώτη να την κοιτάζει με εκείνο το σκοτεινό βλέμμα και το χέρι του σαν τανάλια να της σφίγγει το μπράτσο. Μετά, όλα έγιναν πολύ γρήγορα, ο Φώτης ζήτησε λογαριασμό, η Λένα την πήρε αγκαλιά και βγήκαν έξω, ενώ ο Χρήστος προσπαθούσε να ηρεμήσει το θηρίο, που το μόνο που έλεγε ήταν:

«Δεν μπορείτε να μου βάλετε γυαλιά! Βλέπω πολύ καλά τι γίνεται! Για αυτό ήθελε η κυρία να έρθουμε εδώ! Για να δει τον γκόμενο!» Ήταν σε έξαλλη κατάσταση.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε με απορία ο Χρήστος.

«Ο λιμοκοντόρος που τραγουδάει».

«Ρε Φώτη, πας καλά; Από πού το έβγαλες αυτό το συμπέρασμα; Πολλά αστυνομικά διαβάζεις, ρε φίλε», απόρησε ο άνθρωπος.

«Αστυνομικά δεν διαβάζω, απλά είμαι παρατηρητικός».

«Φώτη, απαιτώ εξηγήσεις!» φώναξε η Βίκυ έξαλλη.

«Τολμάς να απαιτείς κιόλας, πορνίδιο;»

Εκείνη τη στιγμή πάγωσε ο χρόνος. Σε εκείνο το πεζοδρόμιο, δίπλα στους φίλους της που αγαπούσε σαν αδέρφια, ένιωσε όσα τόσο καιρό δεν ήθελε να παραδεχτεί. Θυμό, αγανάκτηση, παράπονο και μια υποψία φόβου που είχε αρχίσει να εδραιώνεται.

«Φώτη θα φύγω, και μην τολμήσεις να με ξαναπλησιάσεις ποτέ», τον απείλησε. Το είχε πάρει απόφαση. Θα τον άφηνε.

Δυστυχώς, μερικές φορές το ποτέ αργεί να έρθει. Αργεί, γιατί υπάρχουν εμπόδια, το ξεγελάει η ελπίδα, η ψευδαίσθηση. Στην περίπτωσή της επικράτησε η αγάπη για το πλασματάκι, το σποράκι που είχε φωλιάσει στη μήτρα της, και οι κοινωνικές συνθήκες

που ακόμη δεν ήταν έτοιμη να αντιμετωπίσει.

Μετά από έναν μήνα και άπειρες προσπάθειες του Φώτη, μετά από δεκάδες ανθοδέσμες μαζί με συγγνώμες γραμμένες σε κάρτες, σε κουτάκια χρυσοχοείου, σε ηχογραφημένα μηνύματα, σε γράμματα, δέχτηκε να βγει ξανά μαζί του για να συζητήσουν. Ήρθε με καινούργιο αυτοκίνητο, αδυνατισμένος, με ένα δειλό χαμόγελο και διάθεση να μιλήσει, να ακούσει, και με μια πρόταση.

«Φώτη, θέλω να ξέρεις ότι τα χρυσαφικά δεν με δελεάζουν. Μόνο η αλήθεια, και αυτή, αν την ακούσω από το στόμα σου. Δεν μου αρέσει ο τρόπος που διεκδικείς την αγάπη μου. Από την οικογένειά μου έχω μάθει να εκτιμώ τους ανθρώπους για αυτό που είναι και όχι για αυτά που έχουν. Δεν με αφορά η οικονομική σου κατάσταση. Το καταλαβαίνεις;» με μια ανάσα τα είπε όλα το κορίτσι.

«Ναι, μωρό μου, όλα τα καταλαβαίνω. Θέλω να με συγχωρέσεις. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που φοβάμαι μη σε χάσω».

«Μα θα με χάσεις εξαιτίας της συμπεριφοράς σου και όχι εξαιτίας κάποιου άλλου. Μαζί σου είμαι, δεν κοιτάζω αλλού».

«Παντρέψου με», την αιφνιδίασε.

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τι θέλω να κάνω. Είμαι έγκυρος», του ξεφούρνισε και γύρισε να τον κοιτάξει στα μάτια. Είδε τις αλλαγές στο βλέμμα του, από παρακλητικό, μετανιωμένο, ερωτικό, έγινε βλέμμα θριάμ-

βου, κατάκτησης, έτοιμο να την υποτάξει.

«Φυσικά και ξέρεις. Το παιδί μου έχεις μέσα σου», της δήλωσε με βεβαιότητα.

Τελικά, έγινε ο γάμος, αν και τρεις μέρες πριν προσπάθησε να τον χωρίσει για ακόμη μία φορά. Τότε βίωσε και την πρώτη μεγάλη απειλή.

«Μην τολμήσεις να σκεφτείς ποτέ ότι θα φύγεις με το παιδί μου. Με τον γιο μου. Άλλαξε μυαλά, για να περάσουμε καλά. Εσύ δημιουργείς προβλήματα. Όσο πιο γρήγορα το καταλάβεις, τόσο πιο καλά θα είμαστε».

Όταν γέννησε και πήρε στην αγκαλιά της το μωρό της, όλη η ζωή της άλλαξε χρώμα. Του υποσχόταν ότι θα έκανε τα πάντα για να του εξασφαλίσει μια όμορφη ζωή.

Έτσι πέρασαν τρία χρόνια με πρωταγωνιστή τον Δημήτρη της, τον γιόκα της. Ο Φώτης έλειπε πολλές ώρες και με πρόφαση τη δουλειά, έφευγε συχνά και στο εξωτερικό. Πολλές φορές δεν μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί του, γιατί υποτίθεται ότι βρισκόταν σε εργοστάσια και συναντήσεις.

Στη διάρκεια ενός τέτοιου ταξιδιού, ο γιος της κατάπιε μισό μπουκάλι σιρόπι για τον βήχα, γιατί του άρεσε η γεύση κεράσι... Ευτυχώς, επειδή ήταν πάντα υπερκινητικός, η Βίκυ πρόσεξε αμέσως την υπνηλία που τον έπιασε και τον πήγε στο νοσοκομείο για πλύση στομάχου, όπως τη συμβούλευσε τηλεφωνικά ο παιδίατρος. Πέρασε δύσκολες στιγμές, και

μάλιστα ολομόναχη. Χρειάστηκε να ακούει απ' έξω το μωρό της να κλαίει, να φωνάζει «μαμά, μανούλα μου», αλλά δεν την άφηναν να μείνει μέσα μαζί του, γιατί δεν θα το άντεχε. Έτσι της είπαν. Όταν πια τη φώναζαν να πάει κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της και έκλαιγε μαζί του.

«Είστε μόνη; Ο σύζυγος;» τη ρώτησε ο γιατρός.

«Λείπει ταξίδι». Ως συνήθως, ήθελε να προσθέσει, αλλά το κατάπιε.

«Θα πρέπει να μείνετε ένα βράδυ για να παρακολουθήσουμε το παιδί. Έχετε κάποιον να ειδοποιήσετε για να σας φέρει ό,τι χρειάζεστε;» ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Ναι, σας ευχαριστώ, θα ειδοποιήσω τους γονείς μου».

Εκείνες τις δύσκολες ώρες, μία απόφαση άρχισε να σταθεροποιείται μέσα της. Να φύγει για να σωθεί εκείνη και το παιδί της. Να μπορεί να κοιτάζεται στον καθρέφτη και να νιώθει περήφανη για τον εαυτό της. Δεν μπορούσε να νιώθει άλλο μόνη της, εγκλωβισμένη με έναν άνθρωπο που αδιαφορούσε γι' αυτούς και που τους φερόταν σκληρά. Όλοι οι γονείς οφείλουν να αναθρέφουν τα παιδιά τους με κύριο συστατικό την αγάπη. Αυτή πρέπει να καθοδηγεί τις σκέψεις και τις πράξεις τους. Για ακόμη μία φορά όμως, κατάφερε να της ανατρέψει τα σχέδια. Γύρισε από το ταξίδι του γεμάτος υποσχέσεις, δώρα για το παιδί, όμορφα λόγια που σε εκείνη πια δεν

έλεγαν πολλά, αλλά ο γιος της χοροπηδούσε χαρούμενος.

Το πρώτο βράδυ θέλησε να βάλει μία απόσταση μεταξύ τους.

«Βίκυ, σου ζήτησα χίλες φορές συγγνώμη. Δεν θα ξαναγίνει αυτό. Πάντα θα σου δίνω στίγμα και τηλεφωνα επικοινωνίας για να μπορείς να με βρεις», της είπε, με ένα βλέμμα, όμως, που η Βίκυ υποπτευόταν ότι κάτι έκρυβε. «Θέλω να κάνουμε δεύτερο παιδί για να έχει ο Δημήτρης μας παρέα», της πέταξε με πονηρό τρόπο.

«Δεν θέλω άλλο παιδί, Φώτη. Δεν θέλω να μεγαλώνω κι άλλο παιδί μόνη μου, με μόνους συμπαράστατες τους γονείς μου», τόλμησε να του πει...

«Μη μου λες ανδίες συνέχεια. Όλο οι γονείς σου και οι γονείς σου. Με τα λεφτά που σας αφήνω, δέκα σπίτια ζουν. Θα σου πάρω οικιακή βοηθό», κατέληξε με έπαρση.

Προσπάθησε να τον αποφύγει λέγοντας τα κλασικά, «είμαι κουρασμένη, δεν έχω διάθεση», και τότε βίωσε τον απόλυτο τρόμο. Χέρια τανάλλες, βλέμμα σκοτεινό, διαβολικό, και μια... έμμεση απειλή:

«Μήπως σε βολεύουν οι απουσίες μου για να βλέπεις τον γκόμενο, μωρή;»

«Δεν θα σου απαντήσω, γιατί τέτοιες προσβολές δεν τις δέχομαι!» του φώναξε και προσπάθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Τότε έγιναν όλα. Ακαριαία. Κεφαλοκλείδωμα,

σκίσιμο νυχτικιάς και ένας συζυγικός βιασμός βαφτισμένος ως πόθος και απόγνωση, γιατί η γυναίκα του τον απέρριψε...

Το ξημέρωμα τη βρήκε να κλαίει και να προσπαθεί να σβήσει τα σημάδια από τις μελανιές στα χέρια της. Να ρίχνει κρύο νερό στο πρόσωπό της για να μην τη δει το παιδί της σε αυτό το χάλι.

Σε ένα μήνα ήρθε αντιμέτωπη με ό,τι απευχόταν. Ήταν έγκυος. Ο Φώτης όλο αυτό το διάστημα προσπαθούσε να δείχνει υποδειγματικός. Ήταν παρών στο σπίτι, στο παιδί, σε κοινωνικές εκδηλώσεις. Καλούσε κόσμο στο σπίτι. Σε όλα τής έλεγε ναι. Είχε τα μάτια του στραμμένα πάνω της συνεχώς. Χρόνια μετά κατάλαβε ότι υπήρχαν και ηλεκτρονικά μάτια πάνω της. Την παρακολουθούσε.

ΦΥΓΗ

γιατί ό,τι αγαπώ
δεν πρέπει να πονά

Κρυμμένη πίσω από το προσωπείο μιας φαινομενικά ήσυχης ζωής, μια γυναίκα με όνομα, ψυχή και όνειρα βίωνε για χρόνια τον φόβο και την κακοποίηση, χάνοντας καθημερινά τον εαυτό της. Η Βίκυ έμαθε να κρύβει τα σημάδια, όχι μόνο εκείνα του σώματος, αλλήλ και της καρδιάς της. Πίστευε πως το να υπομένει και να συγχωρεί αδικαιοηλόγυτες πράξεις είναι το σωστό.

Μέχρι που αναγνώρισε τα ίδια σημάδια στα μάτια των παιδιών της. Και μόνο τότε συνειδητοποίησε ότι το μεγαλύτερο καθήκον της είναι να τα προστατέψει. Μόνο τότε είδε ότι δίπλα της υπήρχαν άνθρωποι που μπορούσαν να τη βοηθήσουν να σπάσει τα δεσμά της. Μόνο τότε κατάλαβε ότι δεν ήταν μόνη.

Μια σκληρή αλλήλ τόσο αληθινή διαδρομή: από τον φόβο στην αφύπνιση, από τη σιωπή στη μαρτυρία, από την απόγνωση στην ελπίδα. Γιατί η φυγή δεν είναι πάντα πράξη δειλίας, αλλήλ καμιά φορά είναι η πιο μεγάλη πράξη γενναιότητας.

